

МАКОВОЗ Олена, к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки та виробничим і комерційним бізнесом,
Український державний університет залізничного транспорту
ГРИНЕНКО Олександр, магістрант кафедри економіки та управління виробничим і комерційним бізнесом,
Український державний університет залізничного транспорту

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Розвиток регіонального простору в даний час може інтерпретуватися як набір пріоритетних напрямків модернізації, це і є першочергові завдання регіонального розвитку для кожної країни. Головними завданнями реформування регіонального розвитку будь – якої держави має бути створення регіональної демократії як системи в цілому, яка надає можливість будь-якій країні формувати більш рентабельну економіку та соціальну сферу орієнтовану на людину та добробут.

На наш погляд, на першому плані розвитку регіонів повинні бути економічні цілі, які повинні стимулювати приплив будья - яких ресурсів, фінансів, інвестицій, які здатні максимально прискорити зростання економіки, а також реструктуризація господарства окремих регіонів. Важливим аспектом є створення нової, ефективної системи управління різними секторами економіки за участю місцевих та регіональних органів, реформа бюджетної і податкової систем відповідно до нагальних потреб. Слід зауважити, що необхідно удосконалювати практики територіального планування на основі розробки державних цільових програм розвитку регіонів, зокрема на середньостроковий та довгостроковий терміни планування, це стане важливим чинником підвищення ролі місцевих бюджетів як складового елементу в системі планування розвитку; формування принципово нової ефективної системи управління державним сектором економіки з чітким визначенням ролі місцевих органів влади в управлінні державною власністю [1].

Не слід відкидати фактор регіональної політики, такого як економічне районування, виділення важливих економічно значимих районів, які стануть основою майбутнього зміненого адміністративного та територіального устрою держави. У Раді з вивчення продуктивних сил України використовується сітка економічних районів в складі: Донецького, Карпатського, Південного, Подільського, Поліського, Придніпровського, Східного і Центрального (виділено столичний округ – Київ) [2, 3].

Комплексний аналіз стану економічного розвитку регіонів та врахування їх територіальних можливостей, аналіз найбільш важливих для кожного з них аспектів, може бути основою для планування розвитку соціальних та економічних процесів, пошуку шляхів вирішення проблем господарювання. Розвиток депресивних регіонів має важливе значення для економіки країни в цілому. При цьому, об'єктом підтримки з боку держави повинні бути не регіональні структури, а населення і великі підприємства, котрі мають великі

виробничі потужності. На нашу думку, необхідно забезпечити надання цільової державної підтримки регіонам, окремим територіальним громадам, які потребують від структурних перетворень, а також територіям, які потребують економічних та структурних змін, соціально-економічні показники яких суттєво нижчі по країні. На найближчий період загрозою для економіки може стати зростання чисельності безробітних в сільській місцевості (сільським районам доцільно було б надавати статус слаборозвинених). В Україні нараховується 28 450 сільських населених пунктів, в яких проживає понад 14 млн. осіб. Потенціал трудових ресурсів з урахуванням вікового складу і коефіцієнту трудової активності перевищував 9,5 млн. чоловік, або в середньому по 334 людини на село. Попит на сільськогосподарську роботу не перевищує 2,5 млн. осіб [3]. Тобто на селі незайнятими будуть практично двоє з трьох працездатних. Безробіття сільського населення має негативний тренд, та вимагає відповідних дій влади. Рівень пропозиції робочої сили може суттєво перевищити попит, а тому є потреба у програмі протидії безробіттю, в тому числі через розширення приватного фермерського господарства та його трудомістких галузей.

Надзвичайно складною задачею для розвитку і розміщення продуктивних сил регіональної економіки, але досяжної з часом є пошук можливостей забезпечення економічних вигод від глобалізації, перетворення глобалізованих ринкових сил в продуктивні для національної економіки, при цьому комплексно використовувати комбінацію глобалізації з регіональною самодостатністю із забезпеченням національних інтересів. Головною задачею є реально оцінка важливості геополітичного положення України, її природно-ресурсного і людського потенціалу. Завадою на шляху формування підвищення зайнятості населення та здатності самостійності і самодостатності стає зацікавленість ключових світових гравців у нав'язуванні державі відповідних сценаріїв розвитку у вирішенні загальноцивілізаційних проблем світового розвитку. [4,5]

Досвід вирішення проблем даного характеру керівництвом розвинених країн доводить, що тільки орієнтація на власні шляхи розвитку за рахунок максимального використання власних внутрішніх ресурсів може бути ефективним і націленим на реалізацію інтересів народу України.

Література

1. Гладій І. Й. Регіоналізація світового ринку: Євроінтеграційний аспект: монографія. Тернопіль: Економічна думка, 2006. 544 с.
2. Спільний європейський економічний простір: гармонізація мегарегіональних суперечностей: монографія: за ред. Д. Г. Лук'яненка, В. І. Чужикова. К.: КНЕУ, 2007. 544 с.
3. Рекомендація NR Комітету міністрів Ради Європи державам-членам «Про добру практику прикордонного та між територіального співробітництва територіальних спільнот або влад та усунення перешкод йому». URL : http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=994_667 (дата звернення: 25.09.2021).
4. Этнин Л. М. Право Европейского Союза. Новый этап эволюции: 2009–2017 годы. М., 2009. С. 86–88.

5. Commission of the European Communities. On the Instruments of External Assistance under the Future Financial Perspectives. URL : <http://trade.ec.europa.eu/doclib/press/index.cfm> (дата звернення: 25.09.2021).

МАКОВОЗ Олена, к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки та управління виробничим і комерційним бізнесом
Український державний університет залізничного транспорту
ФЕДОТОВА Елеонора, бакалаврант кафедри економіки та управління виробничим і комерційним бізнесом
Український державний університет залізничного транспорту

ЕКОНОМІЧНІ ЧИННИКИ РОЗВИТКУ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ ЛОГІСТИЧНОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

В кожному регіоні країни є специфічні характеристики соціально-економічного стану, але його сучасний стан визначається, перш за все, загальним станом економіки країни. Перед всіма регіонами стоїть завдання забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку. Проблеми стійкого і погодженого соціально-економічного стану країни в цілому і окремих регіонів є як ніколи актуальними на сучасному етапі становлення України як рівноправного і стабільного члена світового співтовариства.

Оскільки предметом дослідження є теоретико-методологічні засади і практичні рекомендації щодо поліпшення стану інтеграційних процесів логістичної системи України, а основними методами дипломного дослідження є порівняльний аналіз та системний аналіз, метод узагальнення, нам необхідно розробити відповідну схему для проведення такого аналізу. Методологія порівняння макропоказників використовує статистичні дані показників та фактори впливу, економіко-статистичні методи для визначення прогнозів і залежностей між показниками та факторам впливу, ступінь впливу факторів та показників. [1]

Економічний зміст терміна «інтеграція» розуміється, в більшості випадків, як процес цілеспрямованого об'єднання господарюючих суб'єктів з метою отримання економічної вигоди від поглиблення взаємодії між ними. В економічній практиці корпоративне управління визначає інтеграцію як процес гармонійного співпраці для спільного вирішення проблем та подальший етап розвитку диверсифікації, концентрації і спеціалізації виробництва.

Виділяють вертикальну, горизонтальну і конгломератну (діагональну) інтеграцію. При горизонтальній інтеграції встановлюються інтеграційні зв'язки з підприємствами, що виробляють аналогічну продукцію. При вертикальній інтеграції об'єднуються підприємства, пов'язані між собою по технологічному ланцюжку виробництва певного товару. Конгломератна або діагональна інтеграція являє собою комбінацію перших двох типів. Використовується і проміжні схеми, де характер процесу є квазіінтеграційним, коли учасники отримують свободу в прийнятті стратегічних рішень [2].